

Evelin

PŘIŠLO TO MEZI NÁS TAK HLADCE a přirozeně, že nezasvěcený člověk by neměl šanci upozorovat, že se děje něco nepatřičného. Mé srdce ale krvácí pokaždé, když si na to vzpomenu. Mám v něm obrovskou díru, kterou nedokázaly zcela vyplnit ani mé tři další žijící děti. Jestliže žena přijde o dítě, pak už nikdy nemůže být kompletní. Mateřské pouto je dar i prokletí zároveň.

Čas je v tomto ohledu milosrdný, zaceluje ty nejhorší rány a umožňuje na ně zapomenout. Domnívala jsem se, že i Reginald to vše nechal za sebou a odpustil mi. Mýlila jsem se. Pro naše skutky není žádná omluva.

Ágnes. Nekonečných osm let u nás v domě její jméno nezaznělo. Bylo zakázané. Zapovězeno, ale já si ho osamocená často šeptala nahlas, abych nezapomněla, jak zní. Představovala jsem si, že to má prvorozená dcera slyší a ví, že na ni myslím každý den. Nikdy jsem nezapomněla a nikdy ani nezapomenu.

Před osmi lety se Reginald změnil. V den letního slunovratu vešel do lesa a vrátil se z něj někdo jiný. Z veselého a odvážného muže, kterého jsem si vzala, se stal zádumčivý a ustrašený člověk, jenž se neustále ohlíží přes rameno. Snažil se mě přesvědčit, že se mi to jen zdá, ale já v jeho očích začala vídat purpurový nádech, jehož jsem si za dvacet let našeho manželství nevšimla.

„Je posedlý,“ pravila Heidi, když se můj muž přišel poprvé podívat na naši třetí dceru, měřila si ho podezřívavým pohledem. Posedlý touhou po synovi, jeho chtíč posléze odsoudil naši rodinu do záhuby.

Když se Ráchel narodila byla krásná a zdravá, přesto čupřinu jejích blondatých vlásků skrápěly hořké slzy jen co jsem ji dostala do náruče. Milovala jsem ji a byla si jistá, že každá matka by byla za narození takové dcery hrdá a pyšná, ale já měla obavy. Byla jsem zklamaná, že ani napotřetí jsem svému muži nedala to, po čem toužil nejvíce na světě – po synovi.

Chápala jsem ho, opravdu ano, každá matka chce dceru, aby ji naučila, co umí ona sama, a každý muž chce syna, aby jej naučil, jak ochránit celou svou rodinu.

Je to přeci zcela normální, ale někdy se to nevydaří ani na třetí pokus a my jsme nebyli ještě tak staří, abychom se o to nemohli pokusit znovu, společně. Ale pro to, co Regi udělal, jsem nikdy nenašla omluvu. Zranilo mě to, pokořilo jako ženu. Zničilo nás to všechny.

Neumím dát svému manželovi mužského potomka, jsem k ničemu, takové byly mé myšlenky, když jsem si Ráchel úzkostlivě tiskla k tělu a obávala se, jak bude Reginald reagovat.

Neřekl však nic. Že má další dceru, vyčetl sám z mých uplakaných očí a odešel do lesa, ze kterého se vrátil sice vystrašený, ale o něco klidnější.

Dál nám oběma pusou na čelo se slovy, že nás má hodně rád a mě to uklidnilo do té doby, než na svět přišel Edgar a začaly se dít ty věci.

Ágnes v té době bylo jedenáct let a Sáře čtyři. Ágnes se narodila měsíc po svatbě a my pak dlouhých sedm let žili v domnění, že další dítě mít už nemůžeme. Bylo to jako dar z nebes, když se nám podařilo Sáru počít a nepochybuji o tom, že i Reginald byl upřímně rád.

Ágnes byla šikovná a vynalézavá, dokázala se postarat o celou domácnost, hospodářství i sestry. Od otce pochytila vše, co on sám znal o lese a lovu. Vadilo mi, když z ní dělal kluka, ale mlčela jsem, neopovážila jsem se to pouto mezi nimi narušit, když jsem nebyla schopná porodit chlapce.

„Tak, a teď se Ágnes může konečně naučit věci, které se jí budou hodit do manželství,“ vydechla jsem šťastně, když jsem mu předávala Edgara, aby si ho prvně pochoval. Oči mu zářily a dmul se pýchou, ale brát děvčata do lesa nepřestal.

Měla jsem o ní strach, domnívala jsem se, že střelení z pušky a běhání po stráních s lukem v ruce jí do života nic nedá, ale nedalo se tomu zabránit. Doslova na něm visela.

„Třeba z toho časem vyrostete,“ pokrčil rameny tehdy, co jsem se mu svěřila se svými obavami. Šlo o jeho oblíbenou odpověď i později, když se ukázalo, že Sára nebude jiná. „Nebo jí mám říct, že jí s sebou nechci, to po mně žádáš?“

To jsem po něm nechtěla, dovedla jsem si představit, jak by ji to ranilo, ale na nějaký čas jsem jí to zakázala. Bylo to po tom ošklivém incidentu, ke kterému došlo, když se samy se sestrou vydaly do lesa bez našeho svolení.

Ágnes s velkou trpělivostí svou sestru učila všemu, co pochytla od otce, a dlouhé hodiny si spolu vydržely hrát na lov. Rády a často ale porušovaly náš zákaz chození do lesa. To odpoledne jsem je hledala, potřebovala jsem pomoc s vařením a s mladšími sourozenci. Edgarovi bylo pár dní a Ráchel rok, nemohla jsem se tudíž vzdálit z domu a se svými obavami o ně jsem se svěřila Reginaldovi.

„Dojdu pro ně, určitě si zase hrají u studánky a neslyší tvé volání,“ zareagoval ledabyle, ale já měla tuze špatné tušení, které se potvrdilo hned, co jsem uviděla, v jakém stavu mi je přivedl domů.

„Co jste proboha vyváděly?“ spráskla jsem nad nimi ruce. Obě měly potřhané oblečení špinavé od bláta, Sáře na čele vyrostla obrovská boule a kulhala, Ágnes měla poraněnou ruku, kterou ji Regi ihned vyčistil a obvázal.

Nejvíce mě ale rozrušilo jejich záhadné chování. Všech tří. Regi si vzal Ágnes stranou a pak beze slov odešel zpátky do lesa, z dálky jsem zpozorovala jeho vzdalující se záda, ani se neohlédl, když jsem na něj zavolala. Sára nemluvila vůbec, sundala si špinavé oblečení a vlezla k sestře, jež seděla na posteli a také se mnou nechtěla komunikovat.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se jich a sedla si k nim na postel. Všimla jsem si, že Sára usnula a spala s rukou přehozenou okolo těla své sestry, aspoň jsem si s ní mohla promluvit v klidu. Sára byla ještě malá a nejvíce toho namluvila jen s Ágnes.

„Já se nebudu zlobit,“ slíbila jsem jí a vzala její ruku do těch mých. „Není nic, co bys mi nemohla říct a co bych ti neodpustila.“

Ágnes konečně odtrhla oči od zdi a já si všimla, že jí na tváři fialoví obrovská modřina, otevřela pusou, ale vzápětí ji zase zavřela a zavrtěla hlavou.

Docházela mi trpělivost a chtěla jsem vědět, při jaké hře se zranily, ale pak jsem si vybavila den, kdy Sára na zahradě upadla a odřela si koleno. Ágnes to tehdy obřečela, protože jí bylo líto, že se o sestru nepostarala a ona se zranila její vinnou, i přestože jsem jí kladla na srdce, že to její vina rozhodně není. Došlo mi, že by mi Ágnes přiznala, kdyby na svou mladší sestru špatně dohlédla.

„Tatínek,“ začala jsem větu a ona na mě vrhla vyděšený pohled, „tatínek ti zakázal se mnou o tom mluvit, že ano?“

Ágnes přikývla a já dodala: „Bude to naše holčičí tajemství a já mu neřeknu, že jsme o tom spolu mluvily, také z toho nevyvodím žádné následky, ale musím to vědět, lásko, ani nevíš, jak moc jsem se o vás bála a stále se bojím.“

Měla jsem slzy na krajíčku a ona mě nerada viděla brečet, proto monotónním hlasem spustila: „Byly jsme u studánky, abychom nabraly vodu pro zvířata, ale pak jsme uslyšely podivný zvuk vycházející o kousek dál. Bylo to, jako když něco drhne o strom. Škrábání. Nechápala jsem, kde se ten zvuk v lese vzal a popadla jsem Sáru za ruku, že poběžíme ihned domů, ale mezerou mezi stromy jsem uviděla starou paní. Stála u stromu a ryla do kůry, pořád na stejné místo,“ odmlčí se Ágnes, ale já ji vyzvu, ať pokračuje. „Maminko, já vím, že jsme měly jít domů, ale byla to stará paní a já se bála, že se v tom lese ztratila. Chtěla jsem ji vzít k nám domů a pomoci jí, tak jsme šly blíž. Jenže když neodpovídala na

mé volání a já si všimla, že je celá nahá, tak jsme se opět zastavily a ona se obrátila. Neviděla jsem jí do obličeje, protože přes něj měla přehozené dlouhé šedivé vlasy, ve kterých měla hlinu a listí, ale slyšela jsem, jak něco zašeptala v neznámé řeči a ukázala na mě dlouhým křivým prstem. V tu chvíli Sára začala plakat a já věděla, že musíme utéct. Měla jsem strach, strašný strach, že se jí něco stane, táhla jsem ji za sebou, a když jsem se ohlédla, ta žena už tam nebyla, což mě vyděsilo ještě více.“

Ágnes začne vzlykat a dá mi práci porozumět dalším jejím slovům, jelikož mi srdce bije jako o závod a hlavou mi zní hlasité dunění strachu a bezmocnosti.

„A pak na mě vyskočila ze křoví a než mě povalila na zem, stáčila jsem jen na Sáru křiknout, ať utíká pro pomoc. V tu chvíli jsem ucítila strašlivou bolest, ta paní mě kousla do ruky a já omdlela. Poté si vybavuji tatínka, jak nade mnou klečí a ptá se, jestli jsem v pořádku. Vzal mě do náručí, o kousek dál ležela Sára, která zakopla o kámen a praštila se do hlavy. Mně je to tak strašně líto, mami, všechno je to má vina,“ propukne Ágnes v pláč a já musím chvíli hledat správná slova.

„Ale není, tvá sestra bude v pořádku a ty taky,“ obejmou ji a snažím se, aby můj hlas zněl klidně. „A slibuji ti, že tatínek tu ženu už hledá a postará se o to, aby se to už nikdy neopakovalo.“

Přinesla jsem jí bylinkový čaj na uklidnění a počkala, než usne. Teprve pak jsem jí opatrně sundala obvaz a podívala se na otisk zubů na její pravé ruce, který byl na pár místech veden až do krve a barvil se do sytě žluté barvy. Byla jsem našťvaná, a kdyby mi to okolnosti dovolily, šla bych do lesa sama.

Ale musela jsem se postarat o Edgara s Ráchel a neměla jsem čas řešit, kdo byla ta žena a proč to udělala nebo kde je můj muž. Když dům utichl a všichni se uložili ke spánku, začalo mi hlavou vířit spousta otázek, které bych ráda probrala se svým manželem. Ten se ale stále nevracel. Nalila jsem si šálek čaje a šla čekat ven na lavičku na dvorku. Byl chladný večer na konci podzimu a noční stíny si hrály s mou myslí, neustále jsem odbíhala kontrolovat děti a ulevilo se mi, když jsem zaslechla přicházející kroky.

„Ach, Regi, kde jsi byl? A co se vlastně stalo?“ vrhla jsem se mu kolem krku a rozhodla se zachovat naše tajemství, byla jsem přesvědčena, že mi to můj muž řekne sám, ale ten se ode mě odtáhl a odešel do domu.

Reginald byl celý červený od zimy, unaveně si sedl ke kuchyňskému stolu a také si nalil čaj.

„Tak tedy,“ odkašlal si, aby mi vysvětlil situaci. „V lese se toulala zmatená žena, byl jsem ve městě, oznámil jsem to a vše se vyřešilo. Co se stalo, je nemilé, ale alespoň se holky už nebudou nikde toulat samy.“

„Jak se to vyřešilo?“ naléhala jsem na něj s další otázkou, jelikož jsem se nedozvěděla, jestli ji už našli a jestli je v okolí bezpečno, ale můj muž otráveně mávl rukou a odešel od stolu.

„Prosím tě, jsem unavený, jdu si lehnout. Vše se vyřešilo a dál o tom mluvit nebudeme,“ odmítl rázně a já ho v tu chvíli nepoznávala. Můj muž měl trpělivosti na rozdávání a vždy mi vše vysvětlil.

„Ty se o tom nebudeš bavit? Nahoře máš dvě na smrt vyděšené dcery, uvědomuješ si to?“ uhodila jsem na něj, ale naprosto mě ignoroval.
